

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.611 van 3 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 december 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2009 genomen in uitvoering van de beslissing van 11 december 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren beide van Oekraïense nationaliteit te zijn.

Op 3 juli 2000 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 27 juli 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker.

Tegen voormelde beslissing van 27 juli 2000 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 3 oktober 2000 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 26 maart 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster.

Tegen voormelde beslissing van 26 maart 2001 dient verzoekster een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op 25 februari 2003 in hoofde van verzoeker en op 10 maart 2003 in hoofde van verzoekster een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen de voormelde beslissingen van 25 februari 2003 en 10 maart 2003 dienen verzoekers op 11 april 2003 een beroep in bij de Raad van State.

Op 8 juli 2003 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 10 maart 2006 wordt de vordering tot schorsing door de Raad van State onontvankelijk verklaard bij arrest nummer 14.616 en op 9 juli 2007 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de voormelde beslissingen van 25 februari 2003 en 10 maart 2003 verworpen door de Raad van State bij arrest nummer 173.357.

Op 3 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 november 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing die op 7 januari 2009 aan verzoekers is ter kennis gegeven en die gemotiveerd wordt als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands spreken, werkbereid zijn, meneer zicht heeft op werk, getuigenverklaringen voorleggen en attesten van taallessen Nederlands, getuigschriften van een opleiding basiskennis bedrijfbeheer en gevolgde opleidingen bij SYNTRA Antwerpen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 03.07.2000 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 12.03.2003 met een bevestigende beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 14.03.2003. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.07.2000 en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Voor wat de scholing van hun dochter S. betreft leggen betrokkenen een attest voor van het onderwijsbestuur van de staatsadministratie van de stad Kyiv waaruit zou blijken dat hun dochter onmogelijk van studeren in een Oekraïense of Russisch-talige school aangezien zij deze taal niet voldoende machtig is. Echter, er dient opgemerkt te worden dat uit dit attest blijkt dat de test werd afgenomen via een online proef en dat er een redelijke kans bestaat dat dergelijke online proef gemakkelijk te manipuleren valt. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch of Oekraïens, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat het kind niet zou zijn opgevoed in het Russisch of Oekraïens. Om die reden is het eveneens zeer ongeloofwaardig dat hun dochter op alle testen, zijnde lezen, schrijven en verstaan de laagste score behaalde, namelijk 0 op 12. Hierdoor kan dit element niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van hun asielprocedure was het kind 5 jaar. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, had het kind deze achterstand niet opgelopen. Ook het attest van de directrice van "de Russische school" dat stelt dat hun dochter S. niet in staat is de activiteiten te volgen aangezien zij het Russisch onvoldoende beheerst, kan niet weerhouden worden aangezien dit attest enkel stelt dat S. geen Russisch zou spreken en/of verstaan en niets zegt over de kennis van S. van de Oekraïense taal. Wat het attest betreft dat stelt dat het Nederlands niet wordt onderwezen in de Oekraïense onderwijsinstellingen dient er opgemerkt te worden dat dit niet ter zake doet. Zoals hierboven vermeld, tonen betrokkenen niet op afdoende wijze aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat hun dochter de taal niet machtig zou zijn. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zodat hun dochter, bij een eventuele terugkomst naar België, haar studies opnieuw kan aanvatten. Tot slot dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Zulks illegaal verblijf is een strafbaar feit dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar het kinderrechtenverdrag van 20.11.1989. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 6 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat het leven van de kinderen in het gedrang zou komen door een terugkeer naar het land van herkomst waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)"

Op 7 januari 2009 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing die worden gemotiveerd als volgt:

“(...)

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of zij slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- *Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 12.03.2003.*
- *Betrokkenen maken reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.07.2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.*

(...)”

2. Ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat overeenkomstig het artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoekers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, met name het bevel van 27 juli 2000 in hoofde van verzoeker en het bevel van 26 maart 2001 in hoofde van verzoekster, gesteld in dezelfde bewoordingen als het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit bevel ondertussen definitief is geworden vermits de beroepsmogelijkheden werden uitgeput. De voormelde bevelen steunen op de miskennis door verzoekers van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gesteund op hetzelfde motief (artikel 7, eerste lid, 2°) met name dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. Bijgevolg maken de bestreden bevelen een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 27 juli 2000 en van 26 maart 2001 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de vordering in zoverre deze is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en dat de ingeleide vordering ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing dienvolgens onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, de manifeste appreciatievergissing en de evenredigheidsplicht. Tevens voeren verzoekers een schending aan van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers zijn van mening dat de verwerende partij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet ernstig en zorgvuldig behandeld heeft, terwijl al de voorwaarden hiertoe wel aanwezig waren en dat de bestreden beslissing op een manifeste appreciatievergissing berust.

In een eerste onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat verwerende partij onterecht heeft beslist dat de situatie van hun minderjarige schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande menen verzoekers dat ze zich wel kunnen beroepen op

de toepassing van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), ongeacht wat verwerende partij onterecht voorhoudt. Verzoekers stellen dus dat het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft en dat ze zich bovendien kunnen beroepen op de specifieke inhoud van de artikelen 2, 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met betrekking tot hun aanvraag tot verblijf op grond van het artikel van 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de toepassing van het artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag voeren verzoekers aan dat ze toepassing gemaakt hebben van dit artikel, niet omdat het leven van hun kinderen in gevaar is, maar omdat dit artikel tevens stelt dat de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moet gewaarborgd worden.

Naast het feit dat hun minderjarige kinderen reeds lange tijd school lopen in een Belgische school menen verzoekers dat er zich hier ook een probleem stelt met betrekking tot de taal die hun kinderen beheersen. Verzoekers voeren aan dat hun minderjarige dochter S.M.(...) sinds tweejarige leeftijd in België verblijft en hier aldus alle studie jaren in het lager onderwijs met succes heeft doorlopen in het Nederlands en dat zij enkel de Nederlandse taal machtig is. Verzoekers verwijzen naar een verklaring van 25 mei 2007 van de directrice van een Russische school waaruit zou blijken dat hun dochter niet in staat is om de activiteiten te volgen die georganiseerd zijn voor de Russische kinderen gezien het feit dat zij haar moedertaal niet machtig is. Verzoekers verwijzen hieromtrent naar het arrest nummer 114.961 van de Raad van State waar het zou gaan om een gelijkaardige zaak van toepassing op hun situatie. Wat betreft hun minderjarige zoon I.M.(...) zou zich hier hetzelfde probleem stellen. Hun zoon zit nu in het eerste jaar lager onderwijs en heeft bijgevolg nooit school gelopen in zijn land van herkomst. Verzoekers verwijzen nog naar een attest van het onderwijsbestuur van de stadsraad van Kirovograd dat stelt dat het niet mogelijk is om de Nederlandse taal aan kinderen te onderwijzen in Kirovograd. Verzoekers verwijzen naar de arresten met nummer 93.760, 74.880 en 114.961 van de Raad van State waar de schoolopleiding als een uitzonderlijke omstandigheid werd aanvaard.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat verwerende partij onterecht aanhoudt dat hun hoog geslaagde integratie niet als buitengewone omstandigheid kan aangenomen worden in de zin van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande verwijzen verzoekers expliciet naar het arrest nummer 8477 van de Raad waar het zou gaan om een gelijkaardige zaak. Verzoekers voeren als elementen van hun integratie onder andere aan dat ze verschillende opleidingen hebben gevolgd en zonder moeite op de arbeidsmarkt terecht kunnen in geval van machtiging tot verblijf in ons land.

In een derde onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de verweerder het regeerakkoord niet naleeft. Volgens het regeerakkoord zouden zij in aanmerking komen voor regularisatie. Hieromtrent verwijzen verzoekers expliciet naar het arrest nummer 15.247 van de Raad waar het zou gaan om een gelijkaardige zaak. De Raad zou in deze zaak beslist hebben dat er onterecht geen rekening is gehouden met het regeerakkoord.

In zoverre dat verzoekers een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden

vormen die verklaren waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom alle door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er werd in de bestreden beslissing specifiek geantwoord op de argumenten die verzoekers in hun aanvraag naar voren brachten. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Migratie- en asielbeleid of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekers moeten in hun aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit hun uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers stellen dat er in casu sprake is van een schending van de materiële motiveringplicht gezien het feit dat verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden met de volgens verzoekers buitengewone omstandigheden die zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben aangevoerd.

De Raad wijst erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS nr. 101.624, 7 december 2001).

In hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 20 november 2007 hebben verzoekers volgende buitengewone omstandigheden ingeroepen:

- *dat hun beide kinderen de taal en cultuur van hun land van herkomst niet beheersen en enkel vertrouwd zijn met het Belgisch onderwijssysteem en aldus heel hun leven in België naar school gaan.*
- *hun bijzonder hoge geslaagde integratiegraad in België*

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing waarin onder andere wordt gesteld dat de situatie van hun schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing:

“Voor wat de scholing van hun dochter S. betreft leggen betrokkenen een attest voor van het onderwijsbestuur van de staatsadministratie van de stad Kyiv waaruit zou blijken dat hun dochter onmogelijk van studeren in een Oekraïense of Russisch-talige school aangezien zij deze taal niet voldoende machtig is. Echter, er dient opgemerkt te worden dat uit dit attest blijkt dat de test werd afgenomen via een online proef en dat er een redelijke kans bestaat dat dergelijke online proef gemakkelijk te manipuleren valt. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch of Oekraïens, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat het kind niet zou zijn opgevoed in het Russisch of Oekraïens. Om die reden is het eveneens zeer ongeloofwaardig dat hun dochter op alle testen, zijnde lezen, schrijven en verstaan de laagste score behaalde, namelijk 0 op 12. Hierdoor kan dit element niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van hun

asielprocedure was het kind 5 jaar. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, had het kind deze achterstand niet opgelopen. Ook het attest van de directrice van "de Russische school" dat stelt dat hun dochter S. niet in staat is de activiteiten te volgen aangezien zij het Russisch onvoldoende beheerst, kan niet weerhouden worden aangezien dit attest enkel stelt dat S. geen Russisch zou spreken en/of verstaan en niets zegt over de kennis van S. van de Oekraïense taal. Wat het attest betreft dat stelt dat het Nederlands niet wordt onderwezen in de Oekraïense onderwijsinstellingen dient er opgemerkt te worden dat dit niet ter zake doet. Zoals hierboven vermeld, tonen betrokkenen niet op afdoende wijze aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat hun dochter de taal niet machtig zou zijn. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zodat hun dochter, bij een eventuele terugkomst naar België, haar studies opnieuw kan aanvatten. Tot slot dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Zulks illegaal verblijf is een strafbaar feit dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. "

Verzoekers verwijzen naar verschillende arresten van de Raad van State waarbij het schoolgaan van de kinderen werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. De Raad wijst erop dat de Raad van State tevens reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde minister in vreemdelingenzaken oordeelt dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.326). Verwerende partij merkt terecht op dat de scholing van beide kinderen bovendien in illegaal verblijf is aangevat, namelijk na de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen genomen op 25 februari 2003 in hoofde van verzoeker en op 10 maart 2003 in hoofde van verzoekster. Verzoekers hebben nooit gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Inderdaad dient te worden vastgesteld dat het eventuele nadeel dat aan de kinderen zou zijn berokkend niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing. Wat betreft het aangevoerde probleem rond het gebrek aan kennis van de taal van het land van herkomst bij de minderjarige kinderen van verzoekers wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekers langdurig en illegaal in België verblijven en dat ouders hun kinderen tegen het risico van taalachterstand dienen te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. De verwerende partij kan gevolgd worden in die mate dat zij stelt dat de taaltest die werd afgenomen via een online proef gemakkelijk te manipuleren valt en dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in de huiselijke sfeer geen Russisch of Oekraïens spreken, waardoor het ook ongeloofwaardig is dat hun dochter op alle testen (ook verstaan) een score van 0/12 behaalde. Het feit dat de kinderen reeds zeer goed Nederlands spreken gezien hun uitsluitende Nederlandstalig schoolopleiding is op zich geen doorslaggevend bewijs dat de kinderen hun moedertaal niet beheersen. Verwerende partij heeft in zijn motivering duidelijk alle aangevoerde bewijsstukken van verzoekers hieromtrent besproken en aldus is de Raad van mening dat de verwerende partij zorgvuldig handelde en op redelijke wijze kon besluiten tot het niet bestaan van een buitengewone omstandigheid.

Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van het kind bovendien niet toe om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. Verzoekers kunnen niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van hun kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terechtkomen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blijk geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij aan vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. De Raad wijst erop dat het verplicht vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoekers en hun minderjarige kinderen niet verplichten om te verblijven in

het land waar de post gevestigd is, maar enkel inhoudt dat zij zich tijdelijk naar die plaats dienen te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten.

De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers en hun minderjarige kinderen om het Belgische grondgebied op legale wijze binnen te komen en er te verblijven. In de zaak Dimcovet (RvS nummer 114.961) waar verzoekers naar verwijzen werd de asielaanvraag ontvankelijk verklaard, waardoor het schoolgaan van de kinderen gestart was ten tijde van legaal verblijf. In casu werd de asielaanvraag van verzoekers reeds afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 februari 2003 in hoofde van verzoeker en op 10 maart 2003 in hoofde van verzoekster. De Raad wijst er nogmaals op dat beide kinderen gestart zijn in het Belgisch onderwijs op het moment dat verzoekers reeds wisten dat hun asielaanvraag onontvankelijk was en ze aldus illegaal op het grondgebied verbleven.

Voor zover verzoekers een rechtstreekse schending aanvoeren van de artikelen 2, 3 en 6 van het IVRK wijst de Raad erop dat de artikelen 2,3 en 6 van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze gedragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig inroepen.

Bovendien hebben verzoekers niet duidelijk gepreciseerd, noch in hun aanvraag noch in hun verzoekschrift in hoeverre deze artikelen inhoudelijk relevant zijn en in welke mate er in casu sprake is van een schending van deze artikelen.

Verzoekers maken tevens gewag van bepaalde rechtspraak van de Raad van State, met name de arresten met nummer 103.146, nummer 91.950, nummer 99.424, waaruit zou moeten blijken dat de studies hoger onderwijs en zelfs studies middelbaar onderwijs elementen vormen waaruit wel rechten tot regularisatie kunnen geput worden. Zonder nadere precisering in welke mate deze rechtspraak hier van toepassing is, kan onmogelijk nagegaan worden of verzoekers zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevinden, als de personen waarvan sprake in de rechtspraak van de Raad van State.

Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat het door verzoekers aangevoerde argument van de onderbreking van de scholing van hun minderjarige kinderen geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met hun betoog maken de verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Wat betreft alle overige aangevoerde elementen (met name de verschillende opleidingen die verzoekers gevolgd hebben, hun eventuele toekomstperspectieven op de arbeidsmarkt) met betrekking tot *“de uiterst ver geslaagde integratie”* van verzoekers stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen buitengewoon moeilijk is omwille van hun integratie om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst in te dienen. De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Verzoekers betwisten dit niet aangezien zij in hun inleidend verzoekschrift zelf stellen dat zij er in geslaagd zijn aan te tonen waarom hun regularisatieaanvraag gegrond zou moeten zijn, gelet op hun uiterst

ver geslaagde integratie. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in casu niet het geval is.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar het recent arrest van de Raad met nummer 8477 niet dienstig kan aangevoerd worden. In dit arrest ging het om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die wel ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard wat in casu niet het geval is. Verzoekers in dit arrest waren erkende staatlozen, hun illegaal verblijf was van veel langere duur en deze situatie kan in casu aldus niet als gelijkaardig beschouwd worden. Ook hier dient te worden vastgesteld dat verzoekers met hun betoog niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Betreffende de verwijzing van verzoekers naar het nieuwe regeerakkoord in het derde onderdeel van het enig middel stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Het arrest van de Raad met nummer 15.247 dat verzoekers in dit verband aanhalen, stelt louter vast dat de beslissing niet antwoordt op de aanvullende stukken die verzoekers in het kader van hun aanvraag hadden bijgebracht en dat de motivering daarom niet afdoende is.

In zoverre verzoekers hier een schending van de motiveringsplicht aanvoeren, wijst de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag van 20 november 2007 nergens hebben verwezen naar het voormelde Regeerakkoord, noch naar het arrest nummer 15.247 van de Raad. Er kan op dit punt dan ook geen sprake zijn van enige schending van de motiveringsplicht. Evenmin wordt een schending van de overige in het middel aangehaalde bepalingen aangetoond.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong om ginds een machtiging tot verblijf aan te vragen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een manifest appreciatie vergissing, noch van een schending van de evenredigheidsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

Het enige middel is in zijn geheel ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.